

af de Oplysninger, jeg nu skal tillade mig at fremføre, vil kunne se, at der ikke er nogen Betænkelse ved at gøre dette lille Greb i Statskassen. Vi skulle nu se, hvorledes Stempelpapirsindtægterne have været det ene Aar efter det andet, hvorledes de ere efter Statsregnskaberne, og hvorledes de ere efter Kalkulationerne, altsaa efter Forslagene. Forslagene ere jo baserede paa det foregaaende Aar, og efter Statsregnskaberne viser det sig, hvorledes disse Indtægter i Virkeligheden ere gaaede ind. I 1893—94 vare de virkelige Indtægter en Sum af 16,227 Kr. 45 Øre højere end kalkuleret. I 1894—95 vare de 172,579 Kr. 57 Øre højere end kalkuleret, i 1895—96 vare de 487,496 Kr. 94 Øre højere end kalkuleret; i 1896—97 vare de 159,758 Kr. 40 Øre højere end kalkuleret, og endelig nu for sidste Aar 1897—98 ere Stempelintraderne med et Beløb af 304,376 Kr. 12 Øre overstegne det kalkulerede. Vi ville altsaa se, at hvert Aar, vi gaa fremad, stige Stempelskatterne med et Beløb, der varierer fra 150,000 Kr. lige op til omtrent $\frac{1}{2}$ Million Kr. om Aaret. Saa skulle vi dog nok kunne have Raad til at taale, at Fattigfolk, som daarligst kunde taale denne Stempelafgift, blive fri for en Skat, som indbringer Statskassen efter den allerhøjeste Kalkulation henved 50,000 Kr. Jeg siger efter den allerhøjeste Kalkulation; thi den forrige Finansministers Kalkulationer ere baserede paa, at alle Folk med smaa Lejekontrakter skifte og flytte i Løbet af et Aar, og om man nu end kunde gøre gældende, hvad jeg ogsaa hævdede forrige Gang, at disse Lejekontrakter hyppigere end andre opsiges og fornys, fordi disse Smaafolk tiere end rige Folk ere nødte til at flytte, være det dog langt fra mig at tro, at de alle uden Undtagelse skulde blive fornyede i Løbet af et Aar. Jeg tror, at naar vi sige, at den finansielle Følge for Statskassen vil være noget saadant som en Snes Tusinde Kroner om Aaret, er det rimeligt og højt nok, og denne Eftergivelse vil Staten dog nok kunne give de daarligst stillede Medborgere i vort Samfund paa en Tid, hvor Stempelindtægterne svulme op med et Beløb, som der finansielt aldeles ikke er nogen Trang til, og som der ikke finansielt er nogen Mening i. Jeg skal med disse Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Ting. Da vi sidste Gang havde det for, blev det her vedtaget enstemmig med 76 Stemmer, men Landstinget nægtede det Overgang til 2den Behandling, og derved har det været slaaget ihjel og ligget hen

saa længe. Jeg haaber, at det bliver vedtaget her denne Gang, og jeg haaber, at den højtærede Minister i Dag vil tage venlig imod det, saaledes at der kommer en Lov ud af det denne Gang.

Finansministeren (Hørring): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har omtalt Forslagets tidligere Historie, at det var fremme i Samlingen 1896—97, hvorledes det den Gang gik, og at det navnlig mødte Modstand hos den daværende Finansminister. Jeg maa over for Forslaget, nu da det kommer frem i samme Skikkelse som forrige Gang, stille mig paa samme Maade som min Forgænger, idet jeg dog særlig vil lægge Vægt paa, at jeg principielt maa være imod en stykkevis Revision af Stempelovens Bestemmelser. Det tror jeg vilde være meget uheldigt, og navnlig meget uheldigt, naar man vil tage en stykkevis Reform frem paa det Grundlag, hvorom der her er Tale, nemlig at give Stempelfrihed for saadanne Dokumenter, som særlig oprettes af Folk, der have daarlig Raad til at betale Stempelafgift; thi det er en Grund, der kan føre os meget vidt med Hensyn til Forandringer i Stempeloven. Mindre Vægt lægger jeg paa det finansielle Resultat af et Forslag som dette, idet jeg i saa Henseende erkender, at det ikke har saa meget at betyde, om Stempelintraderne blive satte ned med det paagældende Beløb, og er enig med den ærede Ordfører i, at det sikkert ikke drejer sig om mere end en Snes Tusind Kroner om Aaret. Men det er det andet Hensyn, det principielle, jeg lægger særdeles Vægt paa. Den ærede Ordfører ventede ikke, at jeg vilde indtage denne Stilling paa Grund af den Del, jeg har taget i tidligere Forandringer i Stempeloven, men jeg tror ogsaa, han har tillagt mig større Andel i disse Forandringer, end jeg i Virkeligheden har haft. Den Lov, som han særlig paaberaabte sig, var Loven om Stempelfrihed for Kautionsforpligtelser over for Sparekasser og Banker for et Beløb af indtil 500 Kr., en Lov af 27de Februar 1897. Den har jeg slet ikke haft nogen Andel i, og jeg vil sige, at hvis jeg skulde have behandlet den Sag den Gang som Minister, var den sikkert ikke bleven gennemført, fordi den gik netop hen imod, hvad jeg mener, man skal være meget forsigtig med, en saadan stykkevis Reform. Ganske anderledes er det, naar der foreligger helt ny Forhold, som ikke tidligere have været under Stempeloven, og man saa vedtager Stempelfrihed, saaledes som